

Μ Π Λ Α Ν Κ Α
Λ Ι Π Ι Ν Σ Κ Α

Άλλες
365
ημέρες

ΑΠΟ ΤΗ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ
ΤΟΥ #1 ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΜΠΕΣΤ ΣΕΛΕΡ
365 ΗΜΕΡΕΣ ΣΤΟ ΟΠΟΙΟ ΒΑΣΙΣΤΗΚΕ
Η ΟΜΟΤΙΤΛΗ ΤΑΙΝΙΑ

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Kolejne 365 Dni

Από τις Εκδόσεις Agora SA, 2019

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: Άλλες 365 ημέρες

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Blanka Lipińska

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Ούρσουλα Χόπκο

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κατερίνα Δουρίδα

ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΟΦΥΛΛΟΥ: Βίβη Αυδή

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ελένη Σταυροπούλου

© Blanka Lipińska, 2019

© Εξοφύλλου: Małgorzata Sezanowicz-Winiarska/PANCZAKIEWICZ
ART.DESIGN

© Φωτογραφίας εξοφύλλου: Shutterstock, shiryutattoo

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΟΥΛΙΠΑ, Αθήνα 2019

Πρώτη έκδοση: Ιούλιος 2022

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-5044-47-3

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-5044-50-3

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΟΥΛΙΠΑ

T.Θ. 520 81

T.K. 144 10, Μεταμόρφωση Αττικής

Τηλ.: 801-700-7570

www.ekdoseistoulipa.gr

e-mail: info@ekdoseistoulipa.gr

TOULIPA PUBLICATIONS

P.O. Box 520 81

144 10, Metamorfossi, Greece

Tel.: 801-700-7570

www.ekdoseistoulipa.gr

e-mail: info@ekdoseistoulipa.gr

Μ Π Λ Α Ν Κ Α
Λ Ι Π Ι Ν Σ Κ Α

Άλλες
365
ημέρες

Μετάφραση από τα πολωνικά: Ούρσουλα Χόπκο

Ο καρκίνος του τραχήλου της μήτρας δεν πονάει, ΣΕ ΣΚΟΤΩΝΕΙ!
Κάνε κυτταρολογική εξέταση για να συνεχίσεις να ζεις και να απο-
λαμβάνεις το σεξ!

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Το καυτό αεράκι μου φυσούσε τα μαλλιά καθώς έτρεχα με το καμπριολέ στην παραλία. Η Ariana Grande βρόντηξε μέσα από τα ηχεία με το κομμάτι της *Break free* που ταίριαζε τόσο με την κατάσταση μου όσο κανένα άλλο. «If you want it take it», τραγουδούσε και εγώ έγνεφα καταφατικά σε κάθε λέξη και δυνάμωσα τη μουσική.

Σήμερα είχα τα γενέθλιά μου, σήμερα, θεωρητικά, γινόμενουν έναν χρόνο μεγαλύτερη από χτες, σήμερα θα έπρεπε να είχα κατάθλιψη και η αλήθεια ήταν ότι ποτέ έως τώρα δεν ένιωθα τόσο ζωντανή.

Όταν σταμάτησα το αυτοκίνητο στο φανάρι, ξεκινούσε το ρεφρέν. Το μπάσο ξέσπασε γύρω μου και η φανταστική διάθεσή μου με έκανε να τραγουδήσω μαζί της.

«Αυτό είναι... το κομμάτι... που λέω ότι δε σε θέλω... είμαι πιο δυνατή από ό,τι ήμουν ποτέ πριν...» ούρλιαζα μαζί με την Ariana κουνώντας τα χέρια μου προς όλες τις κατευθύνσεις. Το νεαρό αγόρι του οποίου το αυτοκίνητο σταμάτησε ακριβώς δίπλα μου χαμογέλασε ερωτικά και διασκεδάζοντας με τη συμπεριφορά μου χτυπούσε το τιμόνι στον ρυθμό του τραγουδιού. Μάλλον εκτός από τη μουσική και την υπερβολική συμπεριφορά μου, του κίνησε το ενδιαφέρον και το ντύσιμό μου. Δε φόρεσα και πολλά σήμερα.

Το μαύρο μπικίνι ταίριαζε τέλεια με τη μοβ Plymouth Prowler, στη οποία ταίριαζαν όλα γιατί ήταν απλά φοβερή. Το αυτοκίνητό μου, όμορφο και ασυνήθιστο, ήταν δώρο γενεθλίων. Φυσικά ήξερα πως ο άντρας μου δε θα σταματούσε εκεί, αλλά παρηγορούσα τον εαυτό μου με τη σκέψη ότι αυτό μπορεί να ήταν το τελευταίο δώρο.

Ξεκίνησε πριν από έναν μήνα: κάθε μέρα, για τα γενέθλιά μου, έπαιρνα κάτι καινούργιο. Ήταν τα τριακοστά γενέθλια, επομένως τριάντα μέρες δώρων – έτσι το έβλεπε εκείνος. Στριφογύρισα τα μάτια μου καθώς το σκέφτηκα και ξεκίνησα όταν το φανάρι έγινε πράσινο.

Πάρκαρα, άρπαξα την τσάντα μου και κατευθύνθηκα προς την παραλία. Η μέρα ήταν ζεστή, ήταν μέσα καλοκαιριού, και ήθελα πολύ να ελέγξω τα όρια του κορεσμού μου από τον ήλιο. Έπινα με καλαμάκι ένα παγωμένο τσάι και περπατούσα, βυθίζοντας τα πόδια μου στην καυτή άμμο.

«Χρόνια πολλά, γριούλα!» φώναξε ο άντρας μου και καθώς γύρισα να τον αντικρίσω, με ψέκασε στο πρόσωπο με μια ροζ σαμπάνια Moët.

«Τι κάνεις;» φώναζα γελώντας καθώς προσπαθούσα να βγω κάτω από τον πίδακα της σαμπάνιας. Δυστυχώς, χωρίς αποτέλεσμα. Σαν να κρατούσε πυροσβεστικό σωλήνα, με μούσκεψε καλά και με ακρίβεια. Όταν άδειασε το μπουκάλι, με έριξε στην άμμο.

«Χρόνια πολλά», ψιθύρισε. «Σ' αγαπώ».

Σε αυτό το σημείο, η γλώσσα του γλίστρησε αργά μέσα στο στόμα μου και άρχισε να κινείται αργά. Αναστέναξα, τυλίγοντας τα χέρια μου γύρω από τον λαιμό του και άνοιξα τα πόδια μου καθώς έτριβε τους γοφούς του ανάμεσά τους.

Τα χέρια του έπιασαν τα δικά μου και τα πίεσαν στη μαλακή άμμο. Ο ίδιος απομακρύνθηκε από κοντά μου και με κοίταξε με χαρούμενο βλέμμα.

«Έχω κάτι για σένα». Ύψωσε τα φρύδια του χαρούμενος και σηκώθηκε σέρνοντάς με μαζί του.

«Τι λες;» μουρμούρισα, υψώνοντας κι εγώ ειρωνικά τα φρύδια μου πίσω από τα σκούρα γυαλιά. Άπλωσε το χέρι του, μου έβγαλε τα γυαλιά και το πρόσωπό του σοβάρεψε.

«Θα ήθελα...» τραύλισε, και εγώ τον κοίταξα διασκεδάζοντας. Τότε πήρε μια βαθιά ανάσα και έπεσε στο ένα γόνατο, απλώνοντας ένα μικρό κουτί προς το μέρος μου. «Παντρέψου με», είπε ο Νάτσο, χαμογελώντας μου με τα λευκά του δόντια. «Θα ήθελα να πω κάτι σοφό, ρομαντικό, αλλά στην πραγματικότητα θα ήθελα να πω αυτό που θα σε πείσει».

Πήρα μια ανάσα και εκείνος σήκωσε το χέρι για να με κάνει να σωπάσω.

«Πριν πεις οτιδήποτε, Λάουρα, σκέψου το δύο φορές. Η πρόταση δεν είναι ακόμη γάμος, και ένας γάμος δεν είναι μια αιωνιότητα». Ακουμπούσε το κουτάκι που κρατούσε στην κοιλιά μου.

«Να θυμάσαι, δε θέλω να σε αναγκάσω να κάνεις οτιδήποτε, δε σου λέω τι να κάνεις. Θα πεις “ναι” μόνο αν το θέλεις».

Έμεινε σιωπηλός για μια στιγμή, περιμένοντας μια απάντηση, και όταν δεν την έλαβε, κούνησε το κεφάλι του και συνέχισε: «Αν δε συμφωνήσεις, θα σου στείλω την Αμέλια και εκείνη θα σε πρήξει».

Τον κοίταξα προβληματισμένη, τρομαγμένη και ταυτόχρονα χαρούμενη.

Εάν την Πρωτοχρονιά μου έλεγε κάποιος πως σε μερικούς μήνες θα βρίσκομαι εδώ που είμαι τώρα δε θα το πίστευα με τίποτα, σκέφτηκα από μέσα μου και χαμογέλασα. Και εάν πριν από έναν χρόνο, την ίδια εποχή, όταν με απήγαγε ο Μάσιμο, μου έλεγε κάποιος πως μετά από έναν χρόνο θα βρίσκομαι στην Τενερίφη με ένα χρωματιστό αγόρι στα πόδια μου, θα στοιχημάτιζα, βάζοντας το χέρι μου στη φωτιά, πως κάτι τέτοιο είναι αδύνατο. Οπότε τώρα δε θα είχα χέρι... Η

σκέψη του τι συνέβη πριν από οχτώ μήνες ακόμη με έκανε να παγώνω, αλλά χάρη στον Θεό ή μάλλον στον γιατρό Μεντόζα κοιμόμουν πλέον καλύτερα. Όμως μετά από τόσο καιρό και με αυτή τη συντροφιά στο κρεβάτι δε θα μπορούσε να ήταν και διαφορετικά...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2

Όταν άνοιξα τα μάτια μου για πρώτη φορά αφότου τα είχα κλείσει στην έπαυλη του Φερνάντο Μάτος, είδα πως με περιβάλλουν χιλιόμετρα σωλήνων καρφωμένων στο κορμί μου και δεκάδες οθόνες που έδειχναν τις ζωτικές μου λειτουργίες. Όλα έκαναν θόρυβο και περιέργους ήχους. Ήθελα να καταπιώ το σάλιο μου αλλά στον λαιμό μου υπήρχε κάποιο σωληνάκι. Φοβόμουν πως σε λίγο θα κάνω εμετό. Η εικόνα μπροστά στα μάτια μου έγινε ομιχλώδης και ένιωσα πως πέφτω σε πανικό. Τότε ένα από τα μηχανήματα άρχισε να κάνει έναν έντονο, τρομακτικό ήχο, η πόρτα άνοιξε και στο δωμάτιο μπήκε σαν το κριάρι ο Μάσιμο, λαχανιασμένος. Κάθισε δίπλα μου και με έπιασε από το χέρι.

«Αγάπη μου», τα μάτια του υγράθηκαν. «Δόξα τω Θεώ!»

Το πρόσωπο του Μελαχρινού ήταν κουρασμένο και είχα την εντύπωση πως ήταν πολύ πιο αδυνατισμένος απ' όσο τον θυμόμουν. Πήρε μια βαθιά ανάσα και άρχισε να με χαϊδεύει στο μάγουλο. Εγώ μόλις τον είδα ξέχασα τελείως το σωληνάκι που με έπνιγε. Από τα μάτια μου άρχισαν να τρέχουν δάκρυα και εκείνος τα σκούπιζε κρατώντας την παλάμη μου κολλημένη στα χείλη του. Ξαφνικά στο δωμάτιο μπήκαν νοσοκόμες και έκαναν αυτό το ανυπόφορο μηχανήμα να σταματήσει.

Μετά από λίγο στην πόρτα εμφανίστηκαν οι γιατροί.

«Κύριε Τοριτσέλι, παρακαλώ, βγείτε. Θα φροντίσουμε τη σύζυγό σας», είπε ένας μεγάλος σε ηλικία κύριος με λευκή ποδιά και καθώς ο Δον δεν αντιδρούσε, το επανέλαβε πιο δυνατά.

Ο Μάσιμο στάθηκε όρθιος και, κοιτάζοντάς τον απ' υψηλού, άλλαξε την έκφραση του προσώπου του κάνοντάς την όσο πιο ψυχρή γινόταν και είπε με σφιγμένα δόντια:

«Η γυναίκα μου άνοιξε τα μάτια της για πρώτη φορά μετά από δύο εβδομάδες, αν νομίζετε πως θα βγω από το δωμάτιο, κάνετε πολύ μεγάλο λάθος», φώναξε στα αγγλικά και ο γιατρός κούνησε το χέρι του με παραίτηση.

Όταν μου έβγαζαν από τον λαιμό τον σωλήνα που θύμιζε σωλήνα ηλεκτρικής σκούπας, σκέφτηκα πως θα ήταν καλύτερα να μην το έβλεπε αυτό ο Μελαχρινός. Αλλά τι να κάνουμε. Μετά από λίγο στο δωμάτιό μου έμπαιναν ομάδες γιατρών όλων των ειδικοτήτων. Έπειτα άρχισαν οι εξετάσεις, εξετάσεις χωρίς τέλος.

Ο Μάσιμο δε βγήκε ούτε για ένα δευτερόλεπτο και δεν άφησε το χέρι μου ούτε λεπτό. Κάποιες στιγμές προτιμούσα να μην ήταν εκεί, αλλά ούτε εγώ ήμουν σε θέση να τον διώξω μακριά μου και να τον πείσω να μετακινηθεί έστω ένα εκατοστό για να κάνει χώρο στους γιατρούς. Τελικά, όλοι εξαφανίστηκαν και εγώ, αν και μου ήταν πολύ δύσκολο να μιλήσω, ήθελα να τον ρωτήσω τι συνέβη. Προσπαθούσα να πάρω ανάσα βγάζοντας έναν ακατανόητο συριγμό.

«Μη λες τίποτα», είπε ο Μάσιμο τραβώντας και πάλι την παλάμη μου στα υπέροχα χείλη του. «Πριν αρχίσεις να ρωτάς και να ερευνάς...» αναστέναξε και άρχισε να ανοιγοκλείνει νευρικά τα μάτια του, σαν να προσπαθούσε να συγκρατήσει τα δάκρυά του. «Με έσωσες, Λάουρα», είπε, και εγώ ένιωσα να ζεσταίνομαι ξαφνικά. «Ακριβώς όπως το είδα στο όραμά μου, με έσωσες, αγάπη μου».

Το βλέμμα του καρφώθηκε στην παλάμη μου. Δεν καταλάβαινα τι προσπαθούσε να μου πει.

«Όμως...»

Προσπαθούσε να πει κάτι αλλά δεν ήταν σε θέση.

Τότε κατάλαβα τι μπορεί να θέλει να μου πει. Με τρεμάμενα χέρια άρχισα να σηκώνω τα σκεπάσματα. Ο Μελαχρινός προσπάθησε να πιάσει τα χέρια μου αλλά κάτι τον έκανε να μη θέλει να παλέψει μαζί μου. Τελικά, άφησε τους καρπούς μου.

«Λούκα», ψιθύρισα βλέποντας τους επιδέσμους στο κορμί μου. «Πού είναι ο γιος μας;»

Η φωνή μου ακουγόταν με δυσκολία ενώ κάθε λέξη με έκανε να νιώθω πόνο. Ήθελα να φωνάξω, να σηκωθώ από το κρεβάτι και να το ρωτήσω, για να αναγκάσω τον Μελαχρινό να μου πει επιτέλους την αλήθεια.

Σηκώθηκε, έπιασε ήρεμα το πάπλωμα και σκέπασε το τάλαιπωρημένο κορμί μου. Το βλέμμα του ήταν κενό σαν νεκρό και καθώς τον κοιτούσα, μέσα μου εκτός από τον τρόμο μεγάλωνε και η απόγνωση.

«Δε ζει», είπε και σηκώθηκε παίρνοντας μια ανάσα. Γύρισε και στάθηκε προς το παράθυρο. «Η σφαίρα ήταν πολύ κοντά... εκείνος ήταν πολύ μικρός... Δεν είχε πιθανότητες». Η φωνή του άντρα μου έσπαγε, ενώ εγώ δεν είχα ιδέα πώς να ονομάσω αυτό που ένιωθα. Η απόγνωση ήταν πολύ λίγη για να το εκφράσει. Αισθανόμουν πως κάποιος μου ξερίζωσε την καρδιά. Το κλάμα που με έπνιξε δε μου επέτρεπε να πάρω ανάσα. Έκλεισα τα μάτια μου προσπαθώντας να καταπιώ την πικρή χολή που ανέβαινε στον λαιμό μου. Το παιδί μου, η ευτυχία, ο θησαυρός που θα ήταν μέρος του εαυτού μου και του αγαπημένου μου άντρα. Εξαφανίστηκε. Ξαφνικά ο κόσμος σταμάτησε.

Ο Μάσιμο στεκόταν ακίνητος σαν άγαλμα ώσπου κάποια στιγμή σκούπισε με τα χέρια του τα μάτια του και γύρισε προς το μέρος μου.

«Ευτυχώς ζεις εσύ», προσπάθησε να χαμογελάσει αλλά δεν τα κατάφερε. «Κοιμήσου, οι γιατροί είπαν πως πρέπει να ξεκουράζεσαι πολύ», μου χάιδεψε το κεφάλι και σκούπισε τα μάγουλά μου. «Θα κάνουμε ένα τσούρμο παιδιά, σ' το υπόσχομαι».

Όταν το άκουσα αυτό, ξέσπασα σε ακόμη μεγαλύτερο κλάμα.

Στεκόταν με ένα αίσθημα παραίτησης, ανασαίνοντας ρηχά και εγώ ένιωθα την αδυναμία να τον κυριεύει. Έσφιξε τα χέρια του γροθιές και δίχως να με κοιτάξει βγήκε από το δωμάτιο. Επέστρεψε μετά από λίγο με έναν γιατρό.

«Κυρία Τοριτσέλι, θα σας δώσω ηρεμιστικά».

Δεν μπορούσα να μιλήσω οπότε κούνησα αρνητικά το κεφάλι μου.

«Ναι, ναι, πρέπει να επανέλθετε σιγά σιγά, οπότε για σήμερα είναι αρκετά», είπε και έριξε ένα επικριτικό βλέμμα στον Μελαχρινό.

«Θα είμαι εδώ», ο Μάσιμο κάθισε δίπλα στο κρεβάτι και έπιασε την παλάμη μου. Αρχισα να βυθίζομαι. «Σου υπόσχομαι πως θα είμαι εδώ όταν θα ξυπνήσεις».

Και ήταν εκεί όταν άνοιξα τα μάτια μου και κάθε επόμενη φορά που με έπαιρνε ο ύπνος και ξυπνούσα πάλι. Δε με άφησε ούτε λεπτό. Μου διάβαζε, μου έφερνε ταινίες, μου χτένιζε τα μαλλιά, με έπλενε. Με τρόπο ανακάλυψα πως αυτό το τελευταίο το έκανε και όταν δεν είχα τις αισθήσεις μου, δεν επέτρεπε στις νοσοκόμες να με πλησιάσουν. Αναρωτιόμουν πώς ανέχτηκε το γεγονός ότι οι γιατροί που με χειρούργησαν ήταν άντρες.

Απ' ό,τι έμαθα, από τις λακωνικές απαντήσεις του, με πυροβόλησαν στο νεφρό. Δε στάθηκε δυνατό να σωθεί. Ευτυχώς, ο άνθρωπος έχει δύο και η ζωή με ένα νεφρό δεν είναι τρομερή – υπό την προϋπόθεση πως είναι υγιές.

Κατά την επέμβαση, η καρδιά μου αποφάσισε να μη συ-

νεργαστεί. Δε μου έκανε ιδιαίτερη εντύπωση. Με ξάφνιασε όμως το γεγονός πως οι γιατροί κατάφεραν να τη φτιάξουν. Κάτι καθάρισαν, κάτι έραψαν, κάτι έκοψαν και υποτίθεται πως θα λειτουργούσε. Ο γιατρός που έκανε την επέμβαση μου εξηγούσε τη διαδικασία για περισσότερο από μία ώρα, δείχνοντάς μου στο τάμπλετ σχέδια και γραφήματα. Δυστυχώς τα αγγλικά μου δεν ήταν τόσο καλά ώστε να καταλάβω όλες τις λεπτομέρειες. Πέρα απ' αυτό, στην ψυχολογική κατάσταση που βρισκόμουν, όλα αυτά μου ήταν αδιάφορα. Με ένοιωξε μόνο το ότι σε λίγο καιρό θα έβγαινα από το νοσοκομείο. Και υποτίθεται πως μέρα με τη μέρα αισθανόμουν καλύτερα, το σώμα μου ανάρρωνε γρήγορα... Το σώμα. Γιατί η ψυχή παρέμενε νεκρή. Η λέξη «παιδί» είχε αποκλειστεί από το λεξιλόγιό μας και το όνομα «Λούκα» ξαφνικά έπαψε να υπάρχει. Οποιαδήποτε αναφορά σε παιδί, όχι απαραίτητα σε συζήτηση αλλά και στην τηλεόραση ή στο ίντερνετ, με έκανε να ξεσπάω σε κλάματα.

Με τον Μάσιμο συζητούσαμε τα πάντα. Ανοιγόταν μπροστά μου όσο ποτέ πριν. Το μόνο που δεν ήθελε να συζητήσει με τίποτα ήταν το θέμα της Πρωτοχρονιάς. Αυτό με θύμωνε όλο και περισσότερο. Δύο μέρες πριν από το εξιτήριό μου, δεν άντεξα.

Ο Μελαχρινός μόλις είχε ακουμπήσει μπροστά μου τον δίσκο με το φαγητό και σήκωνε τα μανίκια του.

«Δε θα φάω ούτε μπουνιά», είπα, διπλώνοντας τα χέρια μου πάνω στο πάπλωμα. «Δε θα αποφύγεις τη συζήτηση αυτού του θέματος. Δεν μπορείς να το αποφεύγεις πλέον με δικαιολογία την κατάσταση της υγείας μου, γιατί αισθάνομαι τέλεια», είπα και τον κοίταξα με έντονο βλέμμα. «Μάσιμο, γαμώτο, έχω δικαίωμα να μάθω τι συνέβη στην έπαυλη του Φερνάντο Μάτος!»

Ο Δον άφησε το κουτάλι στο πιάτο, πήρε μια βαθιά ανάσα και εκνευρισμένος σηκώθηκε από τη θέση του.

«Γιατί είσαι τόσο πεισματάρης;» με κοίταξε με θυμωμένο βλέμμα. «Χριστέ μου, Λάουρα», είπε καλύπτοντας το πρόσωπό του με τα χέρια του και έγειρε λίγο προς τα πίσω. «Εντάξει. Μέχρι ποιο σημείο θυμάσαι τα όσα έγιναν;» στη φωνή του διακρινόταν η παραίτηση.

Σκάλιζα τα κουτάκια των αναμνήσεών μου και τη στιγμή που μπροστά από τα μάτια μου πέρασε η εικόνα του Νάτσο, η καρδιά μου σταμάτησε. Κατάπια το σάλιο μου και απελευθέρωσα αργά τον αέρα από τους πνεύμονές μου.

«Θυμάμαι αυτό το καθίκι τον Φλάβιο να με χτυπά».

Τα σαγόνια του Μάσιμο άρχισαν να σφίγγουν ρυθμικά.

«Μετά εμφανίστηκες εσύ».

Έκλεισα τα μάτια μου νομίζοντας πως αυτό θα με βοηθήσει να θυμηθώ περισσότερα.

«Μετά, επικράτησε μια αναστάτωση και όλοι βγήκαν έξω, αφήνοντάς μας μόνους».

Σταμάτησα, δεν ήμουν σίγουρη τι έγινε έπειτα.

«Σε πλησίαξα... θυμάμαι πως με πονούσε πολύ το κεφάλι μου... και μετά τίποτα».

Ανασήκωσα απολογητικά τους ώμους μου και τον κοίταξα.

Φαινόταν πως μέσα του έβραζε. Όλη αυτή η κατάσταση και η ανάμνηση των γεγονότων τού προκαλούσαν μάλλον ένα τρομερό αίσθημα ενοχής, το οποίο δεν μπορούσε να διαχειριστεί. Περιπατούσε στο δωμάτιο σφίγγοντας τις γροθιές του ενώ το στέρνο του ανασηκωνόταν σε τρελό ρυθμό.

«Ο Φλάβιο, αυτός ο... πυροβόλησε τον Φερνάντο και έπειτα έριξε στον Μαρτσέλο».

Στο άκουσμα αυτών των λέξεων έμεινα αποσβολωμένη.

«Δεν τον πέτυχε», πρόσθεσε, και εγώ αναστέναξα με ανακούφιση, καθώς το έκπληκτο βλέμμα του Μάσιμο καρφώθηκε πάνω μου. Προσποιήθηκα ότι με πονούσε το στήθος μου. Έβαλα το χέρι μου πάνω στο στήθος και του έκανα νόημα να συνεχίσει.

«Αυτό το φαλακρό κάθαγμα τον πυροβόλησε. Τουλάχιστον έτσι νόμιζε όταν εκείνος έπεσε πάνω στο γραφείο πλημμυρίζοντας τα πάντα με αίμα. Μετά εσύ άρχισες να αισθάνεσαι χειρότερα».

Σταμάτησε για άλλη μια φορά την αφήγηση. Τα δάχτυλά του από το σφίξιμο των χεριών είχαν ασπρίσει.

«Ήθελα να σε κρατήσω και τότε εκείνος πυροβόλησε ξανά».

Γούρλωσαν τα μάτια μου ενώ η ανάσα μου είχε κοντοσταθεί στον λαιμό μου κάνοντάς με να μην μπορώ να πω λέξη. Η εικόνα μου εκείνη τη στιγμή πρέπει να ήταν τρομακτική γιατί ο Μελαχρινός με πλησίασε και χαϊδεύοντάς με στο κεφάλι παρακολουθούσε τις ενδείξεις σταμόνιτορ. Ήμουν σε κατάσταση σοκ. Πώς μπόρεσε να με πυροβολήσει ο Νάτσο! Δεν μπορούσα να το καταλάβω.

«Ακριβώς γι' αυτό δεν ήθελα να μιλήσω μαζί σου για ό,τι συνέβη!» φώναξε ο Μελαχρινός όταν σε ένα από τα μηχανήματα άρχισε να χτυπάει ο συναγερμός. Μετά από λίγο στο δωμάτιο μπήκε τρέχοντας μια νοσοκόμα και πίσω της γιατροί. Δημιουργήθηκε μια αναστάτωση γύρω μου αλλά μετά από λίγο μια ένεση που μου χορήγησαν στον φλεβοκαθετήρα τακτοποίησε την κατάσταση. Δε με πήρε ο ύπνος αλλά ηρέμησα. Αισθανόμουν σαν φυτό. Υποτίθεται πως έβλεπα και καταλάβαινα τα πάντα αλλά αισθανόμουν μια παράξενη χαλαρότητα και ευτυχία. *Είχα την αίσθηση πως είμαι άνθος λωτού στην επιφάνεια λίμνης*, καθώς ήμουν ξαπλωμένη στο κρεβάτι και κοιτούσα απαθής τον Μάσιμο να εξηγεί στον γιατρό τι συνέβη ενώ εκείνος κουνούσε τα χέρια του μπροστά στη μύτη του. *Οχι, γιατρούλη μου, αν ήξερες ποιος είναι ο σύζυγός μου, δε θα στεκόσουν ποτέ στη ζωή σου τόσο κοντά του*, σκέφτηκα χαμογελώντας ελαφρά. Οι άντρες συζητούσαν ώσπου τελικά ο Μελαχρινός τα παράτησε και έγενεψε καταφατικά, σκύβοντας το κεφάλι του. Μετά από λίγο μείναμε πάλι μόνοι.

«Και τι έγινε μετά;» ρώτησα, τραβώντας λίγο τις λέξεις, αν και ήμουν σίγουρη πως μιλούσα κανονικά.

Έμεινε για μια στιγμή σκεπτικός, παρακολουθώντας με προσεκτικά και μόλις του έσκασα ένα ναρκωμένο χαμόγελο κούνησε το κεφάλι του.

«Δυστυχώς, ο Φλάβιο επανήλθε και σε πυροβόλησε».

Φλάβιο, επανέλαβα μετά από αυτόν στο κεφάλι μου, και η χαρά εμφανίστηκε ανεξέλεγκτα στο πρόσωπό μου. Ο Δον μάλλον θεώρησε πως ήταν αποτέλεσμα της επίδρασης των φαρμάκων και συνέχισε.

Ο Μαρτσέλο τον πυροβόλησε, ή μάλλον τον έκανε κιμά, γιατί του άδειασε ολόκληρο τον γεμιστήρα. Ο Μελαχρινός ρουθούνησε κοροϊδευτικά και κούνησε το κεφάλι του.

«Εν τω μεταξύ εγώ άρχισα να σε φροντίζω».

«Ο Ντομένικο πήγε να αναζητήσει βοήθεια, γιατί δυστυχώς το δωμάτιο ήταν ηχομονωμένο, οπότε κανείς δεν άκουσε τίποτα. Ο Μάτος έφερε ένα κιτ πρώτων βοηθειών. Αργότερα ήρθε ασθενοφόρο. Έχασες πολύ αίμα».

Για άλλη μια φορά σηκώθηκε από τη θέση του.

«Αυτό είναι όλο».

«Και τώρα; Τι θα γίνει τώρα;» ρώτησα σφίγγοντας τα μάτια μου, για να οξύνω την όρασή μου.

«Θα επιστρέψουμε σπίτι». Για πρώτη φορά εκείνη τη μέρα στο πρόσωπό του εμφανίστηκε ένα ειλικρινές χαμόγελο.

«Ρωτάω για τους Ισπανούς, για τα συμφέροντά σας», μουρμούρισα ξαπλώνοντας ανάσκελα.

Ο Μάσιμο με κοίταξε καχύποπτα κι εγώ προσπαθούσα να βρω μια καλή δικαιολογία για την ερώτησή μου. Καθώς δεν απαντούσε για μια παρατεταμένη στιγμή, τον κοίταξα.

«Είμαι ασφαλής ή θα με απαγάγει πάλι κάποιος;» είπα με προσποιητή ενόχληση.

«Ας πούμε ότι τα βρήκα με τον Μαρτσέλο. Όλο αυτό το σπίτι, όπως το δικό μας, είναι γεμάτο ηλεκτρονικά κυκλώμα-

τα, υπάρχουν κάμερες και σύστημα εγγραφής». Έκλεισε τα μάτια του και χαμήλωσε το κεφάλι.

«Είδα το βίντεο και άκουσα τι είπε ο Φλάβιο. Ξέρω ότι η οικογένεια Μάτος μπλέχτηκε σε αυτό. Ο Φερνάντο δεν είχε ιδέα για τις αληθινές προθέσεις του Φλάβιο. Ο Μαρτσέλο, με το να σε απαγάγει, έκανε ένα τεράστιο λάθος». Τα μάτια του Μελαχρινού φούντωσαν από θυμό. «Αλλά ξέρω ότι σου έσωσε τη ζωή και σε φρόντισε». Άρχισε να τρέμει και μια κρουνγή βγήκε από τον λαιμό του. «Δεν αντέχω στη σκέψη ότι...»

Σταμάτησε, και εγώ τον κοίταξα λίγο αποβλακωμένη.

«Ποτέ δε θα υπάρξει ειρήνη!» Σηκώθηκε από την καρέκλα του και την πέταξε στον τοίχο.

«Αυτός ο άνθρωπος σκότωσε τον γιο μου, και εξαιτίας του η γυναίκα μου σχεδόν έχασε τη ζωή της». Έπαιρνε σύντομες ανάσες. «Όταν έβλεπα το βίντεο στο οποίο αυτό το κάθαρμα σε βασάνιζε, σ' τ' ορκίζομαι, αν μπορούσα, θα τον σκότωνα ξανά ένα εκατομμύριο φορές!»

Ο Μάσιμο έπεσε στα γόνατα στο κέντρο του δωματίου.

«Δεν αντέχω τη σκέψη ότι δε σε προστάτεψα, ότι επέτρεψα σε αυτό το φαλακρό καθοίκι να σε απαγάγει και να σε οδηγήσει στο μέρος που σ' έπιασε αυτός ο εκφυλισμένος».

«Δεν ήξερε», ψιθύρισα δακρυσμένη. «Ο Νάτσο δεν είχε ιδέα γιατί με απήγαγαν».

Το βλέμμα του Μάσιμο, που ξεχείλιζε από μίσος, καρφώθηκε στα χείλη μου.

«Τον υπερασπίζεσαι;» αναπήδησε, έκανε τρία βήματα και βρέθηκε δίπλα μου. «Τον υπερασπίζεσαι μετά από όσα έζησες εξαιτίας του;» Στάθηκε από πάνω μου βαριανασαίνοντας ενώ οι κόρες των ματιών του είχαν διογκωθεί τόσο πολύ που τα μάτια του είχαν γίνει εντελώς μαύρα.

Τον κοίταξα και με έκπληξη διαπίστωσα ότι δεν ένιωθα τίποτα. Ούτε θυμό, ούτε νευρικότητα, ούτε καν αδυναμία. Ήταν παράξενο. Τα φάρμακα που μου έδωσαν είχαν μπλο-

κάρει εντελώς τα συναισθήματά μου και το μόνο πράγμα που έδειχνε αυτό που ένιωθα ήταν τα δάκρυα που κυλούσαν στα μάγουλά μου.

«Απλώς δε θέλω να έχεις εχθρούς γιατί αυτό αντανακλάται πάνω μου», είπα, και αμέσως μετάνιωσα για τα λόγια μου. Αυτή η δήλωση –όχι κυριολεκτικά, αλλά και πάλι– ήταν σαν κατηγορία. Άθελά μου υπονόησα πως ήταν υπεύθυνος για την κατάσταση στην οποία βρέθηκα.

Ο Μελαχρινός έμεινε για λίγο σκεφτικός ενώ το δαγκωμένο χέιλος του παρακαλούσε για έλεος. Σηκώθηκε και άρχισε να περπατάει αργά προς την πόρτα.

«Πάω να φροντίσω για το ξιπήριό σου», ψιθύρισε και έφυγε από το δωμάτιο ήσυχα.

Ήθελα να τον φωνάξω και να του ζητήσω να μείνει, να του ζητήσω συγγνώμη και να του εξηγήσω ότι δεν εννοούσα τίποτα κακό, όμως τα λόγια είχαν κολλήσει στον λαιμό μου. Όταν έκλεισε η πόρτα, έμεινα ξαπλωμένη κοιτάζοντάς την και τελικά με πήρε ο ύπνος.

Με ξύπνησε η κύστη μου. Πρόσφατα, εκτίμησα πολύ το συναίσθημα που πηγάζει από το γεγονός ότι μπορούσα να πάω στην τουαλέτα μόνη μου. Πραγματικά απολάμβανα κάθε επίσκεψή μου εκεί. Επιτέλους, μου αφαίρεσαν τον καθετήρα, επιπλέον ο γιατρός είπε πως πρέπει να αρχίσω να περπατάω, οπότε τις τελευταίες μέρες έκανα μικρές βόλτες. Πάντα παρέα με τη σιδερένια βάση για τον ορό.

Στην τουαλέτα όλη η διαδικασία μου έπαιρνε αρκετό χρόνο, γιατί το να κάνεις την ανάγκη σου έχοντας τον ορό δεν είναι και ό,τι πιο εύκολο, απαιτεί εξαιρετική επιδεξιότητα. Ειδικά αφού έπρεπε να τα κάνω όλα μόνη μου, γιατί, όταν ξύπνησα, με έκπληξη ανακάλυψα πως ο Μάσιμο είχε εξαφανιστεί από το δωμάτιο. Αμέσως την πρώτη κιόλας μέρα της

διαμονής μου στο νοσοκομείο, διέταξε να τοποθετηθεί ένα δεύτερο κρεβάτι και κοιμόταν ακριβώς δίπλα μου, λίγο όπως στις κατασκηνώσεις. Τα χρήματα έκαναν θαύματα. Αν ήθελε να τοποθετήσουν έπιπλα αντίκες και σιντριβάνι εδώ μέσα, θα το κανόνιζε και αυτό. Τα σεντόνια του ήταν άθικτα, που σήμαινε πως αυτό το βράδυ είχε πιο σημαντικά πράγματα να κανονίσει από το να με προσέχει.

Δε νύσταξα, γιατί κοιμόμουν όλη μέρα, κι έτσι αποφάσισα να ζήσω μια περιπέτεια και να βγω μόνη μου στον διάδρομο. Περνώντας το κατώφλι, έπιασα τον τοίχο και εκείνη τη στιγμή είδα πώς στη θέα μου σηκώθηκαν όρθιοι δύο ψηλοί σωματοφύλακες, κάτι που με διασκέδασε πολύ. Τους έγνεψα να καθίσουν και σέρονοντας πίσω μου τον ορό προχώρησα στον διάδρομο. Δυστυχώς με ακολούθησαν και οι δύο.

Όταν συνειδητοποίησα πόσο γελοίοι φαινόμασταν, ήθελα να γελάσω. Εγώ, με ανοιχτόχρωμη ρόμπα και ροζ μποτάκια Etno στα πόδια, με ανακατεμένα ξανθά μαλλιά, στηριζόμενη σε μια μεταλλική κρεμάστρα, και ακριβώς πίσω μου δύο γορίλες με μαύρα κοστούμια και τέλεια χτενισμένα μαλλιά. Δυστυχώς, η ταχύτητα που ανέπτυσσα δεν ήταν πολύ μεγάλη, οπότε η πομπή μας ήταν αργή αλλά αξιοπρεπέστατη.

Έπρεπε να καθίσω για λίγο γιατί το σώμα μου δεν ήταν προετοιμασμένο ακόμη για μακρινά ταξίδια. Οι σύντροφοί μου στάθηκαν λίγα μέτρα μακριά μου. Κοίταξαν γύρω τους μήπως εντοπίσουν κάποιον «κίνδυνο», αλλά δε βρήκαν τίποτα, έτσι βυθίστηκαν στη συζήτηση.

Ήταν νύχτα, αλλά στον διάδρομο του νοσοκομείου υπήρχε αρκετή κινητικότητα. Μια νοσοκόμα ήρθε κοντά μου και με ρώτησε αν είμαι καλά. Την καθησύχασα εξηγώντας πως απλώς ξεκουράζομαι, οπότε έφυγε.

Μετά από λίγο σηκώθηκα και ενώ ετοιμαζόμουν να επιστρέψω στο δωμάτιό μου ξαφνικά στο τέλος της αίθουσας

είδα μια γνώριμη φυσιογνωμία. Στεκόταν δίπλα σε μια μεγάλη τζαμαρία.

«Αδύνατον», ψιθύρισα και, στηριζόμενη στην κρεμάστρα του οροφού, προχώρησα προς τη γυναίκα. «Αμέλια;»

Η κοπέλα γύρισε προς το μέρος μου και στο πρόσωπό της εμφανίστηκε ένα αχνό χαμόγελο.

«Τι κάνεις εδώ;» ρώτησα έκπληκτη από την παρουσία της.

«Περιμένω», απάντησε εκείνη, γνέφοντας για να μου δείξει κάτι πίσω από την τζαμαρία.

Κοίταξα στα αριστερά και είδα ένα δωμάτιο όπου υπήρχαν παιδιά σε θερμοκοιτίδες. Ήταν μικροσκοπικά, μερικά δεν ήταν μεγαλύτερα από ένα πακέτο ζάχαρη. Έμοιαζαν με κούκλες στις οποίες είχαν βάλει σωλήνες και καλώδια. Αυτή η εικόνα με έκανε να νιώσω αδυναμία. *Λούκα, σκέφτηκα: θα ήταν κι αυτός τόσο μικρούλης.* Δάκρυα άρχισαν να τρέχουν στα μάτια μου και ένας κόμπος κόλλησε στον λαιμό μου. Έκλεισα σφιχτά τα βλέφαρά μου και πριν τα ξαναανοίξω γύρισα προς το κορίτσι. Την ξανακοίταξα, αυτή τη φορά καλύτερα. Στεκόταν φορώντας ένα μπουρνούζι, άρα ήταν ασθενής.

«Ο Πάμπλο γεννήθηκε πολύ νωρίς», είπε σκουπίζοντας τη μύτη της στο μανίκι της. Στα μάγουλά της υπήρχαν ίχνη δακρύων.

«Όταν έμαθα τι συνέβη στον μπαμπά και...» η φωνή της έσπασε και εγώ κατάλαβα τι προσπαθούσε να μου πει. Άπλωσα το χέρι μου και την αγκάλιασα, δεν ξέρω αν ήθελα να κάνω εκείνη να νιώσει καλύτερα ή το έκανα περισσότερο για μένα. Τότε οι σωματοφύλακές μου, που στέκονταν δίπλα μου, έκαναν μερικά βήματα προς τα πίσω, δίνοντάς μας λίγη ιδιωτικότητα. Η Αμέλια ακούμπησε το κεφάλι της στον ώμο μου. Έκλαιπε με λυγμούς. Δεν είχα ιδέα για το τι ήξερε, το πιθανότερο ήταν πως ο αδελφός της δε θα τη φόρτωσε με όλες τις περιττές λεπτομέρειες.

«Λυπάμαι για τον άντρα σου», τα λόγια βγήκαν με το ζόρι

από τον λαιμό μου. Στην πραγματικότητα δε λυπόμουν καθόλου, αντιθέτως χάρηκα που τον πυροβόλησε ο Νάτσο.

«Στην πραγματικότητα δεν ήταν ο άντρας μου», ψιθύρισε. «Αλλά έλεγα πως είναι. Γιατί ήθελα να είναι».

Ρούφηξε τη μύτη της και ίσιωσε την πλάτη της.

«Εσύ πώς νιώθεις;» Το ανήσυχο βλέμμα της καρφώθηκε στην κοιλιά μου.

«Λάουρα!» η φωνή που ακούστηκε πίσω από το κεφάλι μου δεν προμήνυε τίποτα καλό.

Γύρισα και είδα τον Μάσιμο, έξαλλο, να περπατά στον διάδρομο.

«Πρέπει να φύγω, θα σε βρω», ψιθύρισα. Γύρισα από την άλλη και άρχισα να περπατάω προς τον άντρα μου.

«Τι κάνεις;» ρώτησε εκνευρισμένος και με κάθισε σε ένα καροτσάκι που υπήρχε στον διάδρομο. Έπειτα, με σφιγμένα δόντια, ξέχασε τους δύο μαντράχαλους στα ιταλικά και άρχισε να σπρώχνει αργά το καρότσι προς το δωμάτιό μου.

Μπήκαμε μέσα στο δωμάτιο, με ξάπλωσε στο κρεβάτι και με τύλιξε με το πάπλωμα. Φυσικά, δε θα ήταν ο εαυτός του αν δε μου έκανε κήρυγμα σε όλη τη διαδρομή για την ανευθυνότητά μου και την απερίσκεπτη συμπεριφορά.

«Ποιο ήταν αυτό το κορίτσι;» ρώτησε κρεμώντας το σακάκι του στην πλάτη της καρέκλας.

«Μητέρα ενός από τα πρόωρα μωρά», ψιθύρισα, στρέφοντας το κεφάλι μου μακριά του. «Δεν ξέρει αν το παιδί της θα ζήσει», έσπασε η φωνή μου. Ήξερα πως ο Μελαχρινός δε θα μου κάνει πολλές ερωτήσεις σχετικά με το θέμα του παιδιού.

«Δεν καταλαβαίνω καθόλου γιατί πήγες σε αυτή την πτέρυγα», είπε επικριτικά.

Ακολούθησε μια αμήχανη σιωπή, κατά την οποία άκουγα μόνο τις βαθιές ανάσες του άντρα μου.

«Πρέπει να ξεκουραστείς», είπε αλλάζοντας θέμα. «Αύριο επιστρέφουμε στο σπίτι μας».

Η νύχτα ήταν δύσκολη. Κάθε τόσο ξυπνούσα από όνειρα στα οποία υπήρχαν παιδιά, θερμοκοιτίδες και έγκυες γυναίκες. Ήλπιζα πως στο σπίτι θα κατάφερα να ξεφύγω από όλες αυτές τις βασιανιστικές σκέψεις. Το πρωί ανυπομονούσα να με αφήσει μόνη μου ο Μάσιμο και να πάει να πρηξει το ιατρικό συμβούλιο που είχε συγκληθεί σχετικά με το εξιτηρίο μου. Οι γιατροί δεν ήταν πολύ ικανοποιημένοι που ο σύζυγός μου ήθελε να με πάρει από το νοσοκομείο. Κατά τη γνώμη τους, η θεραπεία δεν είχε ολοκληρωθεί. Συμφώνησαν υπό την προϋπόθεση πως θα δώσουν μια λεπτομερή περιγραφή της περαιτέρω θεραπείας μου και πως θα ακολουθήσουμε τις συστάσεις τους. Ο Δον έφερε γι' αυτόν τον σκοπό στην Τενερίφη γιατρούς από τη Σικελία και κάθισαν όλοι μαζί να συζητήσουν τις λεπτομέρειες.

Αποφάσισα να εκμεταλλευτώ αυτό το γεγονός για να δω την Αμέλια. Φόρεσα μια αθλητική φόρμα που μου είχαν φέρει και τα παπούτσια μου. Κοίταξα προσεκτικά από την πόρτα του δωματίου μου προς τα έξω. Με έκπληξη και με ανακούφιση ανακάλυψα πως έξω δεν υπήρχε κανείς. Στην αρχή τρόμαξα. Ήμουν πεπεισμένη πως κάποιος εξουδετέρωσε τους σωματοφύλακές μου και πως σε λίγο θα έρχονταν για μένα, αλλά αμέσως θυμήθηκα πως πλέον δεν κινδύνευα από τίποτα. Άρχισα να προχωράω στον διάδρομο.

«Ψάχνω την αδελφή μου», είπα, ενώ στεκόμουν μπροστά στη ρεσεψιόν, στη μονάδα νεογνών. Μια ηλικιωμένη νοσοκόμα που καθόταν στην περιστρεφόμενη καρέκλα μού είπε λίγα λόγια στα ισπανικά, κοίταξε δεξιά κι αριστερά και εξαφανίστηκε.

Μετά από λίγο, στη θέση της εμφανίστηκε μια νεαρή, χαμογελαστή κοπέλα.

«Πώς μπορώ να σε βοηθήσω;» ρώτησε σε άπταιστα αγγλικά.

«Ψάχνω την αδελφή μου, την Αμέλια Μάτος. Είναι στο τμήμα σας, γέννησε πρόωρα».

Η γυναίκα κοίταξε την οθόνη για μια στιγμή, μετά μου έδωσε τον αριθμό του δωματίου και μου έδειξε την κατεύθυνση.

Στάθηκα μπροστά στην πόρτα και πάγωσα, με το χέρι μου έτοιμο να χτυπήσει. «Τι στην ευχή κάνω;» σκέφτηκα. «Πάω στην αδελφή του μισθωμένου δολοφόνου που με απήγαγε, για να τη ρωτήσω πώς νιώθει μετά τον θάνατο του τύπου που με βασάνιζε και ήθελε να με σκοτώσει». Ήταν τόσο σουρεαλιστικό που δεν μπορούσα να πιστέψω αυτό που ήθελα να κάνω.

«Λάουρα;» άκουσα πίσω από την πλάτη μου. Γύρισα. Δίπλα μου στεκόταν η Αμέλια με ένα μπουκάλι νερό κάτω από το μπράτσο της.

«Ήρθα να δω πώς νιώθεις», είπα με δυσκολία, παίρνοντας μια βαθιά ανάσα.

Άνοιξε την πόρτα και μπαίνοντας στο δωμάτιο με τράβηξε από το χέρι για να μπω μαζί της. Το δωμάτιο ήταν ακόμα μεγαλύτερο και από το δικό μου. Είχε κάτι σαν σαλόνι και ένα επιπλέον υπνοδωμάτιο. Παντού στον χώρο αιωρούνταν το άρωμα των κρίνων, πρέπει να υπήρχαν εκατοντάδες στο δωμάτιο.

«Ο αδελφός μου μου φέρνει μια φρέσκια ανθοδέσμη κάθε μέρα», είπε και αναστέναξε καθώς κάθισε. Τα λόγια της με έκαναν να παραλύσω. Πανικόβλητη άρχισα να κοιτάζω γύρω μου και να οπισθοχωρώ προς την έξοδο.

«Μην ανησυχείς, έφυγε, δε θα έρθει σήμερα». Με κοίταξε σαν να διάβαζε τις σκέψεις μου. «Μου τα είπε όλα».

«Τι ακριβώς σου είπε;» ρώτησα και κάθισα δίπλα της στον καναπέ.

Έσκυψε το κεφάλι και άρχισε να ξύνει τα νύχια της. Έμοιαζε με σκιά ανθρώπου, δεν υπήρχε πλέον ίχνος από αυτό το πανέμορφο κορίτσι.

«Ξέρω ότι δεν ήσασταν ζευγάρι και πως ο πατέρας μου τον διέταξε να σε απαγάγει, πως ο Μαρτσέλο έπρεπε να σου

προσφέρει μια άνετη διαμονή και να σε φροντίσει». Πλησίασε προς το μέρος μου. «Λάουρα, δεν είμαι ανόητη. Ξέρω τι έκανε ο Φερνάντο Μάτος και σε τι είδους οικογένεια γεννήθηκαν», αναστέναξε, «αλλά το ότι συμμετείχε σε όλο αυτό ο Φλάβιο...» η φωνή της έσπασε καθώς κοίταξε την κοιλιά μου. «Πώς αισθάνεται το...» σταμάτησε, βλέποντάς με να κουνάω το κεφάλι μου απαλά δεξιά και αριστερά και τα δάκρυα να πλημμυρίζουν τα μάτια μου. Έκλεισε τα βλέφαρά της και μετά από λίγα δευτερόλεπτα τα πρώτα δάκρυα άρχισαν να τρέχουν στα μάγουλά της. «Συγγνώμη», ψιθύρισε, «εξαιτίας της οικογένειάς μου έχασες το παιδί σου».

«Αμέλια, δεν έγινε εξαιτίας σου. Δεν πρέπει να ζητάς εσύ συγγνώμη», της είπα με όση περισσότερη σιγουριά κατάφερα να βγάλω από μέσα μου. «Μπορούμε να ευχαριστήσουμε τους άντρες με τους οποίους η τύχη μας έφερε να ζήσουμε. Εσύ τον δικό σου για το γεγονός πως ο Πάμπλο αγωνίζεται για τη ζωή του, και εγώ τον δικό μου για το ότι βρέθηκα σε αυτό το νησί». Πρώτη φορά είπα δυνατά αυτό που σκεφτόμουν· ο ήχος αυτών των λέξεων μου προκάλεσε ένα κάψιμο στον οισοφάγο. Ήταν η πρώτη φορά που είχα εκφράσει ευθέως το παράπονό μου για τον Μάσιμο. Δεν ήμουν πραγματικά ειλικρινής προς την Αμέλια, γιατί ο μόνος υπεύθυνος για όλο το περιστατικό ήταν ο Φλάβιο... Αλλά δεν ήθελα να τη στεναχωρήσω περισσότερο.

«Πώς είναι ο γιος σου;» ρώτησα, πνίγοντας το κλάμα μου. Αν και ευχόμουν το καλύτερο για τον μικρό και τη μητέρα του, αυτές οι λέξεις δεν έβγαιναν εύκολα από το στόμα μου.

«Μάλλον καλύτερα», είπε και χαμογέλασε. «Όπως βλέπεις, ο αδελφός μου φρόντισε για όλα». Έκανε μια χειρονομία δείχνοντας το δωμάτιο. «Δωροδόκησε ή τρομοκράτησε τους γιατρούς, έτσι με φροντίζουν σαν βασίλισσα. Ο Πάμπλο έχει την καλύτερη φροντίδα και κάθε μέρα που περνάει δυναμώνει».

Μιλήσαμε για λίγα λεπτά ακόμα ώσπου συνειδητοποίησα πως αν ο Μελαχρινός δε με βρει στο δωμάτιο, θα έχω μελάδες.

«Αμέλια, πρέπει να φύγω. Σήμερα επιστρέφω στη Σικελία». Σηκώθηκα βγάζοντας έναν σιωπηλό αναστεναγμό καθώς στηρίχτηκα στον καναπέ.

«Λάουρα, περίμενε. Υπάρχει και κάτι ακόμα...» Την κοίταξα απορημένη. «Ο Μαρτσέλο... Θα ήθελα να σου μιλήσω για τον αδελφό μου».

Στο άκουσμα αυτών των λέξεων άνοιξα διάπλατα τα μάτια μου ενώ εκείνη άρχισε να μιλάει με μια ελαφριά αμηχανία.

«Δε θέλω να τον μισείς, ιδίως επειδή εκείνος φαίνεται να σε...»

«Δεν έχω τίποτα εναντίον του», τη διέκοψα φοβούμενη να ακούσω αυτό που ήθελε να πει. «Σοβαρά, να του δώσεις χαιρετίσματα. Πρέπει να φύγω», της είπα και έφυγα σχεδόν τρέχοντας από το δωμάτιο αφού πρώτα τη φίλησα και την αγκάλιασα απαλά.

Βγήκα στον διάδρομο και στηρίχτηκα στον τοίχο προσπαθώντας να πιάσω την ανάσα μου. Ένιωθα αδυναμία και ένα κάψιμο στο στήθος μου, αλλά, παραδόξως, δεν άκουγα την καρδιά μου. Εκείνο τον απαίσιο χτύπο στο κεφάλι μου που συνόδευε σχεδόν κάθε κρίση πανικού. Για μια στιγμή ήθελα να επιστρέψω στην Αμέλια και να της ζητήσω να τελειώσει αυτό που ήθελε να πει, αλλά έδωξα αυτές τις σκέψεις και προχώρησα προς το δωμάτιό μου.

ΤΟ ΤΡΙΤΟ ΜΕΡΟΣ ΤΗΣ ΤΡΙΛΟΓΙΑΣ ΠΟΥ ΘΑ ΣΑΣ ΚΛΕΨΕΙ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ

Η ζωή της Λάουρας στο πλευρό του don Μάσιμο Τοριτσέλι, ενός από τα πλέον επικίνδυνα αφεντικά της μαφίας στη Σικελία, δεν είναι και πολύ ήρεμη. Συχνά βρίσκεται σε κίνδυνο, ως στόχος των αδίστακτων εχθρών του Μάσιμο, που δεν υπολογίζουν τίποτα προκειμένου να τον καταστρέψουν. Όταν η Λάουρα πέφτει θύμα απαγωγής και έπειτα τραυματίζεται και παλεύει για να επιβιώσει, ο Μάσιμο πρέπει να πάρει δύσκολες αποφάσεις τόσο για τη ζωή της Λάουρας, όσο και για τη δική του. Η τελευταία αυτή επίθεση δεν είναι αναίμακτη και οι συνέπειες και για τους δύο είναι μάλλον απρόσμενες. Μπορεί ο Μάσιμο να συνεχίσει χωρίς τη Λάουρα; Μπορεί η Λάουρα να αντιμετωπίσει τα επακόλουθα των επιλογών της; Οι 365 μέρες πλησιάζουν στο τέλος τους, αλλά τι ακριβώς σημαίνει αυτό το τέλος;

Η προκλητική και συναρπαστική ιστορία της Λάουρας και του Μάσιμο που ξεκίνησε με το διεθνές μπεστ σέλερ 365 ΗΜΕΡΕΣ, στο οποίο βασίστηκε η ομότιτλη ταινία, ολοκληρώνεται.

Οι λάτρεις του ερωτικού μυθιστορήματος θα το αγαπήσουν, είμαι σίγουρος. Περισσότερο και από την ταινία του Netflix. Το συνιστώ.
Κωνσταντίνος Σπανός, www.theseecretsofbooks.site

ΑΥΣΤΗΡΑ
ΓΙΑ
ΕΝΗΛΙΚΟΥΣ

ISBN: 978-618-5044-47-3

9 786185 044473

ΚΩΔ. ΠΗΧ.ΣΗΣ: 25037

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΤΟΥΛΙΠΑ

Τ.Θ. 520 81 • Τ.Κ. 144 10, ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ • Τηλ.: 801-700-7570
www.ekdoseistolipa.gr • e-mail: info@ekdoseistolipa.gr